

Hai tiếng này, tôi không hiểu sao, cho đến ngày nay, nó trở thành hai tiếng xa lạ, kinh tởm nhất trong số những danh từ để ám chỉ những hành động ngớ ngẩn mà ai ai cũng oán ghét, hận thù và muốn xa lánh.

Tác giả : Lê Dinh

Những hai tiếng Viết Chuyện nguyên thủy đầu có gì là xa lạ, nó chỉ là một danh từ ghép thông thường, như rừng núi, biển khơi, đường vắng... những theo thời gian biến đổi, nó trở thành một danh từ ghê tởm và rùng rợn lúc nào chúng ta không hay.

Nếu ai chỉ một tên nào đó mà nói “Mày là thằng Viết Chuyện” thì có nghĩa ngớ ngẩn đó là một người xa lạ nhất trong xã hội hiện nay. Chúng ta chỉ cha ngớ ngẩn ta, ngớ ngẩn ta không giận bực chỉ “Mày là thằng Viết Chuyện”. Như vậy để biết hai chữ Viết Chuyện bực ngớ ngẩn đến thù ghét như thế nào rồi. Mà nghĩ cũng đúng thôi.

Như lúc tôi còn nhỏ, năm tôi 11 tuổi, còn học ở trường Tiểu học Vĩnh Lợi, cách làng Vĩnh Hậu chưa tới chục cây số. Mỗi sáng tôi đi học, tôi phải đi xa tới trường và tôi luôn trú tại nhà dì tôi cho đến cuối tuần mới trở về Vĩnh Hậu. Một buổi sáng tôi đi học, cũng như mọi khi, tôi xếp đầu 2 chiếc trống gà vào một cái giỏ để khi đi xa tôi đem trống xong là mình tôi ra chợ bán 2 chiếc trống gà đó, lấy tiền mua các thức ăn khô khác. Hai mẹ con đang đi, đến một ngã rẽ là tới làng Vĩnh Lợi, thỉnh thoảng trong một bụi cây rậm rạp, có một người mặc quần áo đen, tay cầm khẩu súng ngắn sáng loáng, nhìn ra chúng tôi, quát to: Đứng lại! Anh ta đi xa hàng súng ngay trước mắt tôi, rồi đi xa qua tôi, quẹo qua quẹo lại trên đầu tôi, hỏi mẹ con tôi có phải đem trống ra chợ để bán cho Tây không? (Lúc đó, ở tỉnh Vĩnh Lợi, ngay phía bên kia đầu cầu sắt, có một cái đồn của người Pháp đóng tại đó). Mẹ tôi run run nói:

- Đưa ông, đầu phải, tôi đem trống này ra chợ bán để lấy tiền mua thức ăn.

- Cháu không phải mẹ con bà đem lòng thêc cung cấp cho Tây sao?

- Dì thưa ông, đâu có phải như vậy.

- Thôi lần này tôi tha cho mẹ con bà đó, nhưng gì trả nợ thì bà lấy ban tổ chức thu. Nhưng lần sau, còn gặp mẹ con bà đem trả nợ ra chỗ như vậy nữa là tôi sẽ bắt bả.

- Dì mẹ con tôi đi tìm ông.

Thật hứ hứ hứ. Lần đầu tiên trong đời, tôi mới nhìn thấy khu súng lục. Sao nó uy dũng, hiên ngang, trông rất đẹp. Và cũng lần đầu tiên trong đời tôi mới biết đó là những kẻ gọi là Việt Minh, những người mặc quần áo đen, đầu quấn khăn rằn, rồi sau này trở thành Việt Cộng và hai chữ Việt Cộng đã ám ảnh tôi suốt thời bé thơ cho đến khi khôn lớn.

Nếu không có lần bắt đầu, bắt đầu của bạn bè hôm đó, tôi đã trở thành một tên Việt Minh từ thời trẻ đời này rồi. Tôi còn nhớ rất rõ, từ tuổi 11, 12, tôi say mê những bài hát êm dịu, như:

“ Còn đâu trên chiến khu trong rừng chiêu
Bên đèo lòng suối reo, ngàn thông reo
Còn đâu trên chiến khu trong rừng chiêu
Bên đèo đoàn quân reo, đến bay vào...”

Hay hùng dũng, như:

“ Mùa thu rồi ngày hăm ba, ta ra đi theo tiếng gọi sông hà nguy hiểm...”

Hoặc:

“Đoàn giết phóng quân mất lòng ra đi
Nào có sá chi đâu ngày trở về...”

Và còn nữa:

“Nào anh em ta cùng nhau xông pha lên đường
Kiếm nguân tiền sáng...”

Hay là nhớ ng bài thơ mà gi đây hơn 60 năm qua, tôi vẫn còn nguyên trong trí nhớ :

“Tôi muốn tôi là một cậu thơ
Chạy theo chim sẻ đến sa trường
Nắm lẫn trên lá hay rơm
Bằng trường đua mình nhớ ng viết thơ”

Thơ là lãng mạn, thật là dễ thơ. Làm sao mà tôi không bị quyên rũ bởi nét nhếch, lối thơ nhếch vẩy đợc. Cho nên tôi có ý nghĩ là mình sẽ phôi theo mấy anh lính đợc vào buồng, đợc nghe tiếng suôi reo, ngàn thông reo, đợc nằm lẫn trên lá hay rơm, đợc nẩy tá sẵn sóc viết thơ... Rồi một ngày n, tôi đợc theo đoàn biên tình đi bỏ trại làng Vĩnh Hòa của tôi lên tới tỉnh Gò Công, cách xa làng tôi 14 cây số, đợc gọi là... ng họ Việt Minh. Thực d y tới 3 giờ khuya, chuần bị cầm viết muôi mè, tập hợp lại rồi tháp tùng đoàn ng, đi theo nhóm trưởng quân hành “rập rập thùng, rập rập thùng”... Tôi bị suốt 14 cây số, nhớ v a đi v a hát “Nào anh em ta cùng nhau xông pha lên đường”, cho nên thơ ng con nít 11 tuổi như tôi, khi đến nơi, nào có thơ y chút mất m i gì đâu? Nhớ ng sau lính g p gã Việt Minh với kh u súng giết ng i đó, tôi đã bị ng tỉnh giấc mà bị h c, trốn cha mẹ đ ra buồng bị n.

Việt C ng! Ch hai tiếng thôi, nhớ ng sao thiên h ho ng h t, kinh hoàng khi nghe đến nó. Năm 1954, g n một tri u đợc bào mi n B c, cũng vì hai tiếng này mà phôi bị h t c a c i, quê h ng, làng xóm, mẹ m ông bà đợc ch y vô mi n Nam xa l c xa l , trốn khỏi bè lũ Việt C ng. Năm 1975 cũng v y, vì hai tiếng này mà hơn hai tri u ng i dân mi n Nam phôi li u chết, bị ng

đi tìm cách đi lánh xa loài quạ đen. Ở thôn quê miền Nam, khi nghe mẹ yêu tiếng “Viết Chuyện viết” hay “Mẹ yêu viết” là bà con già già gánh, già trẻ, bé lớn chạy trẻ chạy trẻ phía thành phố để trẻ khi bị viết Chuyện. Rồi nào Viết Chuyện phao kích vào thành phố, vào quạ đen giết hại dân lành, giết hại trẻ thơ nên trẻ thơ sợ hãi. Viết Chuyện đào lỗ, đập mô, đập mìn, phá cửa... Còn Viết Chuyện ngày nay thì ngoài tham nhũng còn tội bán nước, buôn dân, bán tay chúng phạm trăm ngàn tội ác. Viết Chuyện ngày nay bán rừng, bán biển, bán giang sơn cha ông cho Tàu, Viết Chuyện ngày nay đi ác, tàn nhẫn với dân chúng, nhúng co ro, cúm rúm trước thế lực Tàu nhúng ông nãi, ông cẩu cẩu chúng, bắt dân bắt tù nô dân đứng lên yêu nước chống lại lũ Hán xâm lăng.

Rồi tôi miên man suy nghĩ, không biết nhớ tên họ Nguyễn Văn Dũng, Trần Văn Sang, Nguyễn Văn Phú Trần nghĩ sao - nhớ không biết nhớ tên này có biết suy nghĩ không – chúng có thấy rằng sao mình đi đến đây, thiên hạ bắt chạy hay trốn? Mình giành được phần nào của xã hội miền Bắc, đáng lẽ dân chúng phải ở lại với mình để kiến thiết xã hội mới, sao gần cuối triêu kỷ lại bắt chạy vào Nam. Rồi mình chấp nhận được luôn phần nào của miền Nam còn lại, thiên hạ lại ừ ừ bỏ chạy nước, chấp nhận hai triêu kỷ xa lánh mình. Tại sao và tại sao? Chúng không trả lời câu hỏi đó với chính chúng sao? Mình đi đến đây thì người ta chạy trẻ chạy trẻ khi bị bắt. Mình là thế gì vậy? Nhìn hình ảnh cuộc di cư năm 1954, trên những chiếc tàu há mồm, nhìn những người mang theo tất cả tài sản, gia đình, con cái, chạy trốn vào Nam, năm 1975, rồi nhìn những cảnh liêu xiêu trên biên giới cao điếm, từ năm 1975- 1980, nước chúng là người, chúng phải suy nghĩ gì? Mình cũng là người như họ, đau, mất tay chân cũng đau đớn như họ, tại sao họ sợ mình mà chạy trốn như thế? Mình có phải là quạ đen hay ác thú gì đâu?

Nhưng tôi nghĩ, Viết Chuyện còn đáng sợ hơn là quạ đen nữa. Nhìn lại, từ cái thời bé thơ, thu mà mẹ con tôi đem hai chiếc trống gà ra chơi bán để có tiền mua thức ăn cho gia đình, đến ngày nay, đã hơn 60 năm trôi qua, tôi cảm thấy rừng mình, ghê sợ. Từ những việc bắt người cho mò tôm, thả xác trôi sông thu đó, cho đến những việc giết hại của Viết Chuyện ngày nay, nhìn số đã tàn ác của Viết Chuyện đối với người dân cùng chung máu mủ... thật không thể nào tưởng tượng nổi. Quạ đen nhát, chỉ hù người ta thôi, chỉ không hại người ta, mà nếu quạ có hại thì chỉ hại một người thôi. Còn Viết Chuyện hại cả một dân tộc, tiêu diệt tất cả, đi đâu, sông biển, núi rừng không còn, nhưng đó là nói về một thế lực gì còn nhìn thấy được. Còn về một thế lực không nhìn thấy được thì là Viết Chuyện tàn phá cả đời đời, dùng những tội ác, giết hại số trong rừng trong lòng trẻ thơ, đưa những thế hệ con em chúng ta vào vòng tội ác, đẩy chúng đi trốn, đẩy chúng tội ác...

Nhưng nhớ vậy cũng chưa đủ. Nhưng nguôi đã quá sợ chúng mà bỏ xa ra đi, đi xa cho chúng cũng chưa đủ yên thân. Chúng còn cho tay chân bắt họ, núp bóng danh nghĩa này, danh nghĩa nọ, chạy theo ra ngoài quốc gia quy định hành họ nhưng người ta nên biết rằng sự này cho đi... 36 triệu của chúng. Thật trẻ không dung, thật không tha. Ngày xưa, chúng đã chiếm được phần nào của nước Việt Nam, thế nhưng đâu rồi chúng cùng miền Nam thì đưa làm cho dân giàu nước mạnh, nhưng nhớ chúng ta đã biết, Viết Chuyện cho đến 1975, còn chưa thấy cái thang máy “biết

tàng hình” là gì, cháa đác nhìn chiác đáng há “12 trá, 2 cáa sá, không ngái lái” là gì, không hiáu cái bán cáu “đá ráa rau” hay đá làm gì, trong khi mián Nam lúc đó đã là mát trong nháng quác gia tân tián ở Đông Nam Á châu. Rái lòng tham vô đáy, thác hành chá nghĩa Cáng sán toàn cáu cáa chúng, chúng cáp luôn mián Nam. Thiên há lái bá cháy, chúng rát theo ra đán ngái ai quác đá áp đáng... 36 kiáu lên đáu lên cángái đã sá chúng mà bá cháy 36 năm trác.

Náu tôi có làm anh muán ván bác tác, xin anh cá chái tôi là tháng mát đáy, tháng láu cá, tháng bái, tháng đá tián, tháng vô hác, tháng... tháng gì cũng đác, hay báo tôi là tháng không cha không má, hay là tháng do... con gì sanh ra cũng đác nát, nháng xin đáng báo tôi là Viát Cáng. Máy là tháng “Viát Cáng”, hai tiáng này náng lám, anh biát không? Nói nhá thá là anh chái tôi đáy, mà chái tôi thật náng, đó là tiáng chái ghá gám nhát, đáng sá nhát trong nháng tiáng chái đáng thái. Vì hai tiáng này đáng nghĩa vái ác nhán, hung đáng, ác quá, ác tinh, man di, mái rá, láu manh, gian xáo, côn đá, tháo kháu... , lái ai quá quái tinh ma, nghĩa là bán trái đánh thánh đám, trái tru đát diát.

Ngày đáu năm 2012